

Március 14. – Szent Matild özvegy

936. július 2-án, Sarlósboldogasszony napján, I. Henrik német császár a halálos ágyán így méltatta feleségét, Matildot. „ Szeretett feleségem! Hálát adok az Úr Krisztusnak, hogy téged még életben tart gyermekeink javára. Nem élt még a földön nő, aki náladnál hűségesebb és erényesebb hitves lett volna. Köszönöm neked, hogy hirtelen haragomat oly gyakran csillapítottad, jó tanáccsal gyámolítottál, a rossz úttól az igazság ösvényére térítettél és mindig intettél az elnyomottak iránt való irgalmasságra. A mindenható Isten oltalmába és dicsőült szentjeinek esedezésébe ajánllak téged, gyermekeinket és e törékeny testből távozni készülő lelkemet.”

Henrik 25 évvel korábban vezette oltárhoz az akkor 16 éves Matildot, akit a herfordi kolostori templomi karzaton látott átszellemülve imádkozni a zsolnárokat. Henrik halálával kezdetét vette Matild 32 évig tartó özvegysége, amely alatt hűségesen élt Istennek, férje emlékének, gyermekeinek és a szegényeknek. Legelső özvegyi tette az volt, hogy a férje halálos ágya mellett imádkozott férje lelki üdvéért, gyermekeit is imára bírta és azonnal szentmisét mondatott a császárért a jelenlevő papok egyike által.

Özvegysége alatt meggyarapodtak áhítat gyakorlatai. Nem tudott jól olvasni, de szorgalmasan gyakorolt, hogy a szent könyveket nehézség nélkül tudja használni. Törekedett arra, hogy a legegyszerűbben öltözködjön, távol tartotta magát a nyilvános szerepléstől. A gyermeki hálátlanságból is kijutott neki. Két idősebb fia, Ottó és Henrik megvontak tőle minden jövedelmet, ezzel lehetetlenné tették, hogy a szegényeket a megszokott módon támogassa. Gonosz rágalomokra elhitték, hogy anyjuk jótékonyága kimeríti a kincstárt. Matild eltávozott a császári udvarból és Westfáliában húzta meg magát. Itt sem szűnt meg imádkozni hálátlan fiaiért. A fiúkat a baj nem került el. Ottó császár seregei többszörös vereséget szenvedtek, Henrik pedig súlyosan megbetegedett. A csapások észhez térítették a fiúkat: lehetővé tették, hogy anyjuk a kolostoralapításban, szegénygondozásban, adakozásban a megszokott módon járjon el.

Amikor Matild érezte, hogy közeledik a halála, végigjárta a kolostorokat, mindenütt lelkesített és imádságot kért. Quedlingburgban, ahol férjét eltemették,

Vilmos mainzi érseknek meggyónt. Az érsek szentmise áldozatot mutatott be Matild bűneinek bocsánatára és férje lelki üdvéért. Margit prófétai lelkülettel bocsátotta el az érseket, mondván, vigye magával a papot, aki kísérte, mert nagy szüksége lesz rá. Az érsek a hazavezető úton meghalt. Így vált valóra a jövendölése. Margit az érsek halálát követő 12. napon szörpokrócot terített a padlóra, arra feküdt, fejére hamut szórt, keresztet vetett és csendesen imádkozva hunyt el 968. március 14-én reggel 9 órakor, akkor, mikor egyébként a szegényeit szolgálta volna ki.

Szent Pál elgondolása szerinti özvegy volt: érezte mi az elhagyatottság és megpróbáltatás, de mindig bízott Istenben s kitartott éjjel- nappal az imádságban. (Timot. I. 5,5)

Március 15. – Hofbauer Szent Kelemen Mária hitvalló

1751-ben Morvaország Tozwitz nevű falujában született Dvorzsák János néven szegény, jámbor szülőktől. 7 éves korában elvesztette apját. Anyja akkor a feszület elé állította és ezt mondta neki: „Fiam mától fogva az Úr Jézus lesz a te atyád! Vigyázz, hogy mindig az ő útjain járj.”

A papi hivatás elérése, mint cél korán jelentkezett nála, de nagyon szegények voltak, nem járhatott iskolába. Péknek tanult. 15 éves volt, mikor meghalt az édesanyja. Elhagyta a szülői házat és nekivágott, hogy a papság eléréséért való hosszú küzdelmét megkezdje. A brucki premontrei kolostorban a pékmesterség mellett sikerült elvégezni a latin iskola alsóbb osztályait. Itt határozta el, hogy célja eléréséért Rómába megy, de előbb Bécsben a szakmájában dolgozva kívánta megszerezni erre az útiköltséget. Egy barátjával gyalogszerrel ment Rómába. Ez a zarándoklat örök vágyat oltott a szívébe. Összesen 13 alkalommal ment Rómába, az Egyház szívébe. Rómát elhagyva Tivoli vadregényes tájain élt remete életet fél évig, mialatt megerősödött benne a vágy, hogy pap legyen. Visszament Bécsbe és elvégezte a latin iskolát, majd Rómában nyert felvételt a Liguori Szent Alfonz által alapított redemptoristák rendjébe. Kelemen belépése után három évvel, 1786-ban pappá szentelték, és Bécsbe ment, hogy ott is megalapítsa a redemptorista rendet. A császárvárosban akkor II. Józsefnek egyházellenes politikája miatt szó sem lehetett rendalapításról, így Varsóba ment és 22 évig itt is dolgozott. Ez az időszak volt Lengyelország legválságosabb időszaka: 1772-ben volt az első, 1793-ban a második és 1795-ben a harmadik és teljes fölloszlatása. Kelemen azonban nem törődött ezzel, mindent megtett Isten országának megmentéséért. A varsói házalapítás sikerrel járt, megkapták Szent Benno templomának gondozását. A templom kezdetben üres volt, azonban néhány év leforgása alatt nagyarányú lelkipásztorkodás színtere lett. Nemsokára új intézmények is alakultak. A rendtagok vezetése alatt egy fiúiskola, egy fiú árvaház működött és egy Kelemenről alapított nőegyesület az árva lányok ügyét karolta fel. Intézményei számára Kelemen maga járt alamizsnát gyűjteni. A varsói rendház megerősödése után Kelemen sorra alapította a dél-németországi és svájci rendházakat. A varsói rendház csak 1808-ig maradhatott meg, mert Napóleon 1807-ben fölállította a varsói nagyhercegséget és kiutasította a redemptoristákat.

Kelemen nem esett kétségbe, Bécsbe ment és 12 év alatt megvalósította mindazt, amit korábban Varsóban. Nagyon rövid idő alatt elérte, hogy szentbeszédeire tódult a nép, a diákok, a nemesi és főúri osztály tagjai is. Az emberek örömmel keresték fel az egyszerű szerzetest, hogy tanácsot kérjenek tőle. Nagy emberismerete és bölcsessége Kelemen szerint a katolikus hitében gyökerezett. A Szentlélek kegyelmével megváltoztatta Bécs lelki arculatát. De Bécsben is meg akart ismétlődni a varsói eset. A kormányzat nem volt megelégedve a bátor szavú szerzetessel, hosszabb vizsgálat és házkutatás után kiutasították Ausztriából. Pártfogója VII. Pius közbenjárására maga I. Ferenc vontá vissza a kiutasítási parancsot és Kelemen elégtételül Ausztriában szerzetesrendjének letelepülési engedélyt kapott. Néhány nappal az engedély előtt halt meg 1820. március 15-én, 70 éves korában. Temetése Bécs apostolának nagyszerű diadalmenete volt. VII. Pius avatta szentté 1909-ben.

Szent Kelemen rokoni szálak révén Magyarországon is járt három alkalommal Sasváron, a híres Nyitra megyei búcsújáró helyen.

Március 16. – Szent Heribert (Geréb) püspök

III. Ottó császár (983--1002) leghívebb barátja, legbefolyásosabb tanácsadója és kancellárja volt Heribert, a későbbi kölni érsek. A császár, akinek mintaképe volt Nagy Károly, világot átfogó terveket szőtt: birodalmát keresztény birodalomná akarta tenni, amelyben a császár és a pápa együttesen uralkodik. A fiatal uralkodó ókori mintaképeket is állított maga elé; Rómát az Aventinuson levő rezidenciával együtt új birodalma középpontjának tekintette. Hogy kancellárjának, Heribertnek mennyi része volt ezekben a tervekben, arról nem szólnak a források, a császár küldetésébe vetett hit azonban elevenen élhetett benne, különben aligha maradhatott volna meg mellette ilyen fontos tisztségben.

Heribert 970 körül született Wormsban Hugó gróf fiaként. Tudományos és teológiai képzettségét a wormsi dómiskolában szerezte meg. Hosszú időn át élt a lotharingiai Gorze reformkolostorában anélkül, hogy a rendbe belépett volna. Miután visszatért Wormsba, a dóm prépostja és III. Ottó kancelláriájának tagja lett; a császár 994-ben Itália kancellárjává nevezte ki. Még ugyanebben az évben vezető szerephez jutott Heribert az udvarban, és folytonosan a császár közvetlen közelében volt, minden útjára elkísérte. 998-ban átadta neki Ottó a németországi kancellár hivatalát is, és körülbelül ugyanebben az időben kapta meg a „logothetész” ritkán adományozott címét, amely csak a császár legbizalmasabb tanácsadóit illette meg. 995-ben visszautasította a würzburgi püspökséget testvére, Henrik javára.

Amikor másodszor is felajánlották neki a püspöki széket, Heribert világi pályafutása tetőpontján állt. 997-ben együtt volt a császárral második római útján, amikor a kölni érsekség megüresedett, és a káptalan választása rá esett. Követte a hívást, elhagyta a császári udvart, és a tél közepén Kölnbe utazott. December 25-én szentelték püspökké.

Ezután megpróbált ereje szerint beilleszkedni új tevékenységi körébe. Főkancellár maradt ugyan Heribert, fő gondja azonban ettől kezdve az érsekségére irányult. Az 1000. évben III. Ottó környezetében csak ennek aacheni látogatása idején tartózkodott, mivel a város a kölni egyházmegyéhez tartozott. Két évvel később a császár magához hívta Itáliába. Heribert januárban érkezett meg Paternóba, még éppen idejében, hogy átvehesse a császár végakarátát, és mellette lehessen halála órájában. A birodalmi jelvényekkel és az uralkodó holttestével együtt visszaindult Németországba, s a császár földi maradványait

Aachenbe vitte, ott azután húsvét vasárnapján ünnepélyesen eltemette. III. Ottó utódával, Szent Henrikkel már a hazautazás alkalmával ellentétbe került az érsek, amikor az a birodalmi jelvények kiadását követelte tőle. Heribert végül is engedni volt kénytelen a jövő császár akaratának, a következő időkben azonban távol maradt a politikától. Főkancellárként III. Ottó halála után nem jelent meg többé. Annál inkább tevékenykedett egyházmegyéje érdekében. Legfőbb terve, amely még III. Ottó életében megfogalmazást nyert: egy bencés apátság alapítása, a Köln melletti Deutzban valósult meg. Az apátság birodalmi javakkal történt gazdag ellátása az elhunyt császár végrendeletének volt, s ezt Heribert hűségesen teljesítette is. Más javakat is adományozott a deutzi templomnak saját birtokából a templom 1019. május 3-án történt felszentelése alkalmából. Deutz volt Heribert életműve, amelyhez mindig különleges érdeklődés fűzte, anélkül, hogy püspökségének más templomait elhanyagolta volna. Gazdag alapítványokat köszönhet neki a Stablo-Malmedy, Werden és a kölni nagy Szent Márton-apátság.

Személyes jámborsága és szigorú egyházas érzülete mintaképül szolgált kortársainak; különösen a szegények és betegek iránti gondoskodását magasztalták: gyakran maga kereste fel őket, hogy ínségüket enyhítse. Egyházmegyéjében tett látogató útjai alkalmával rendszeresen tájékozódott minden plébániáról és kolostorról, a papság és a rábízott nép fegyelméről. Egyik látogató útja alkalmával súlyos lázban megbetegedett. A szentségek vétele után hajón Kölnbe vitték, s ott halt meg 1021. március 16-án. Kívánságára Deutzban temették el. Sírjánál számos csoda történt.

1227-ben IX. Gergely pápa avatta szentté.

Március 17. – Szent Patrik püspök

Szent Patrik napján az ír nemzet fia, bárhol is van a világban, rekettylevelet tűz a kalapjára s gomblyukába, és így köszön: „Áldjon meg az Isten és Szent Patrik!” Nincs még egy katolikus nemzet, amely Isten igéjének első magvetőjére oly nagy kegyelettel néz föl, mint ahogyan az írek Szent Patrikra.

389-ben született Szukát néven a skóciai Kilpatrickban. Apja Kalpurnius, egyesek szerint római katonatiszt, mások szerint szerpap volt, anyja Konkessza a híres toursi Szent Márton családjából származott. A vallásos és tehetséges fiút 16 éves korában magukkal hurcolták a kalandozó pogány írek, akiknek hazájában 6 évet töltött rabszolgaként nyáj őrzésével. Ezalatt is készült papságára, reggel korán kelt, hogy hosszú imádságát elvégezhesse munka előtt. A rabságból különös álmom szabadította meg. Álmában egy hajót látott a legközelebbi kikötőben, amely majd a hazájába szállítja. Így is volt, a hajót a kikötőben találta, felszállt rá. De a hajó nem hazájába vitte, hanem idegen földre, ahol az éhséggel küzdöttek. Később hazatért, de újabb álmod látott. Álmában egy hírnök levelet hozott neki. El akarta olvasni, de közben az ír partok felől kiáltást hallott: „Jöjj, szent ifjú, légy újra velünk!” Ez érlelte meg benne az elhatározást, hogy elmenjen az írekhez és hithirdetővé legyen.

Nagy buzgalommal látott hozzá tanulmányaihoz, amelyeket Franciaország legnevesebb hittudományi egyetemén végzett (pl. a dél-franciaországi Lerinum). Mesterei közül legkiválóbb volt Szent Germán. Amikor Szent Palladius ír misszionárius meghalt, akkor vehette fel Patrik a püspöki rendet és Szent Celesztin pápa megbízásából az írekhez sietett.

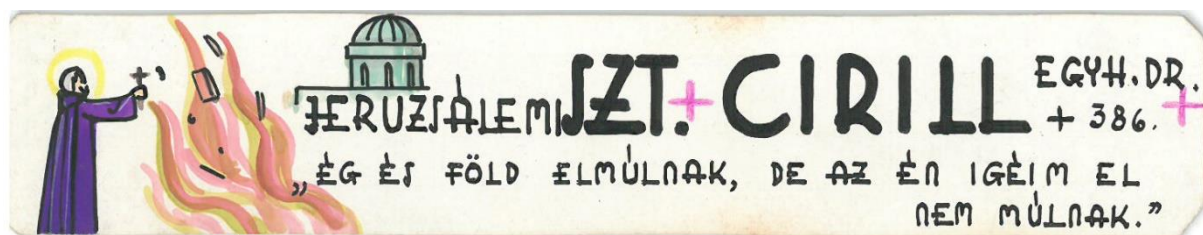
A következő 30 esztendő a magvetés és a százszoros termés veritékes és sikeres munkája volt. Egy régi legenda szerint Patrik az Üdvözítőtől egy botot kapott, amellyel sikerült az írek szigetéről kiűzni a mérges kígyókat. A történelem szerint Patrik az Üdvözítő igéjének hirdetésével a bálványimádás szigetét a „Szentek szigetévé” tette. Rengeteg embert keresztelt meg, az asszonyokat az evangéliumi tanácsok megtartására ösztönözte, és az ifjak közül sokan a papi hivatást választották Patrik hatására. Megszervezte az ír egyházat, megalapította az armagi

érsekséget és fölszentelte az ország első püspökeit. Egyik kezével rombolta a pogány világot, a másikkal építette Isten országát. Ennek a bő aratásnak okai az Úr áldásán kívül Szent Patrik csodálatos imaélete és hősie áldozatossága voltak. Ő volt az imaélet egyik legkiválóbb szentje. A papi zsoltosmában lefektetett hagyomány szerint nappal elmondta a 150 zsoltárt 200 imádsággal és éjjelének kétharmad részét is imádsággal töltötte. Ez az Úristennel való bensőséges és imádságos kapcsolat segítette az egyházépítésben.

Szent Patrik nem fogadott el senkitől semmit, apostolok módjára kétkezi munkából élt. Önfeláldozására jellemző, hogy hiába hívták rokonai vissza hazájába látogatóba, nem hagyta el többé az ír földet, nehogy nyája lelkiekben hiányt szenvedjen.

464-ben halt meg Glanmorganshire-ban. Működésének hatása Írországon kívül is érezhető volt. Az a barlang a Szent Szigeten (Holy- Island, a Derg tó nyugati részén), ahol a hagyomány szerint megmutatta a hitetleneknek a gonoszok pokoli kínját és az igazak mennyei örömet, a középkori vezeklésnek leglátogatottabb helye volt. Elzarándokolt ide Nagy Lajos jeles vitéze, Kriszafánfia György, és Tar Lőrinc is. Sok-sok lélek tisztult meg itt, ezért Szent Patrik Purgatóriumának is nevezik a helyet. Legnagyobb hatása az ír népre volt és van a mai napig is. Az angol protestáns üldözés ellenére az írek megmaradtak a szigeten és másutt is hithű katolikusnak.

Március 18. – Jeruzsálemi Szent Cirill egyházdoktor

Jeruzsálemben vagy annak környékén született 313-ban keresztény családban. Ifjú korában már tanulmányozta a Szentírást. Hosszú és eredményes tanulmányi után II. Maximus jeruzsálemi püspök 343-ban pappá szenteli. Alig 5 év múlva Maximus halálával a cezáreai érsek, Akácius, püspöknek szenteli. Az érsek és az új püspök között hamarosan súlyos ellentét támadt. Akácius az ariánus eretnecség híve volt, amely szerint az Úr Krisztus is csak teremtmény volt, és legfeljebb hasonló Istenhez. Ezzel szemben Cirill az igaz katolikus hit követője. Ehhez érvényesíteni akarta azokat a jogokat, amelyeket a niceai zsinat a jeruzsálemi püspöknek megadott és amelyet Akácius nem akart elismerni. Így érthető, hogy Akácius és ariánus gondolkodású társai ürügyet kerestek arra, hogy Cirillt a püspöki hivatalából kiforgassák.

357 körül Jeruzsálemben rossz termés volt, éhínség tört ki. Cirill értékesebbnek tartotta templomokat és a szűkölködő szegényeket, mint templomai kincseit, szőnyegeit. Pénzzé tett mindent, hogy a nélkülözőket segítse. Az egyházi kincsek eladása miatt és koholt vádak alapján Cirillt az arianus zsinat megfosztotta püspökségétől és száműzetésbe küldte. Két év múlva visszatért székhelyére, de 360-ban az arianus érzelmű konstantinápolyi zsinat a hasonló gondolkodású Kontancius császár hozzájárulásával újra száműzte. Konstanciust a hitehagyó Juliánus követte a trónon, aki az elődje iránti gyűlöletből visszahívta Cirillt a száműzetésből.

A hitehagyó császár élete céljának tekintette, hogy véres üldözés nélkül irtsa ki a kereszténységet és támogassa a pogányságot. Ezért kizárta a keresztényeket a magasabb iskolákból és hivatalokból, iparkodott anyagilag tönkre tenni az egyházakat, szította a viszályt a katolikusok és az arianusok között, a zsidóságot pedig a kereszténység ellen akarta felhasználni. A gazdag zsidókkal összefogott és a Jeruzsálemi templomot fölépítse. Nyíltan megvallotta, hogy a zsidóságot támogatja, hogy ősi törvényei szerint áldozhasson. Nem vallotta be valódi célját, meghazudtolni Krisztus jövendölését, mely szerint kő kövön nem marad a jeruzsálemi templomból.

Hosszas gyűjtés és nagy mennyiségű építőanyag összehordása után megkezdődtek a munkálatok. A romok eltakarítása után hozzáfogtak az alapozáshoz, amikor rettenetes lángok törtek elő, s többször megülték a munkásokat, így az alapozást abba kellett hagyni. Más történetírók pusztító földrengésekről, dühöngő viharokról számolnak be, illetve a zsidók ruháján megjelenő fényes keresztről. A templom építése így abbamaradt. Cirill csak néhány évig örülhetett, mert Vá lens császár 367-ben az arianusok mesterkedései miatt száműzte őt. 11 évig kellett nyájától távol maradnia. A császár halála után (368) visszatérhetett és élete minden hátra lévő napján óvta a téves tanítással szemben híveit. Tevékenyen részt vett a Konstantinápolyban megtartott II. egyeteme zsinaton (381), amely újra elítélte az arianusok Szentlélek tagadó eretnekségét.

386. március 18-án 73 éves korában szólította magához az Úr.

Szent Cirill egyháztanítói tisztét annak a 24 hitelemzésnek köszönheti, amit a püspöksége elején tartott a Nagy Konstantintól épített jeruzsálemi Szent Sír templomában. Ezek az elemzések a legbecsesebb régi keresztény irodalmi emlékek közé tartoznak. Jelentősebb rá nk maradt írása még az a levél, amelyben Konstancinus császárnak megírta a 351. május 7-i jeruzsálemi jelenést. Reggel 9-kor hatalmas fénylő kereszt jelent meg a Kálvária és az Olajfák hegye között. Hívők és hitetlenek siettek a templomba dicsőíteni azt, aki a kereszt által megváltotta a világot.

Szent Cirill élete ennek a keresztnek dicsőítése volt.

Március 19. – Szent József

„Íme a hű és okos szolga, kit az Úr Isten a saját családja - a szent család – fölé rendelt” - az egyház a mai zsolozsmában alkalmazza Szent Józsefre ezeket a szavakat. A Szentírásban kevés említés szerepel Szent Józsefről. Ez a kevés azonban fényesen mutatja, hogy Istennek hű és bölcs szolgája volt, aki minden fenntartás nélkül hajolt meg minden Isteni parancs előtt és tökéletes hűséggel gondoskodott a szent családról.

Szent József Dávid királyi családjából származott és a galileai Názáretben lakott. Ácsként dolgozott és a Dávid nemzettségéből való Mária jegyese volt. Mielőtt a házastársi együttélést megkezdték volna, Mária „méhében fogant a Szentlélektől”. József látta a várandósság jeleit Márián, de nem tudta, hogy kitől fogant. Mivel igaz ember volt, nem akarta jegyesét hírbe hozni és kiszolgáltatni a törvénynek, titokban akarta elbocsátani, vagyis fölbontani a jegyességet. Szűz Mária semmit sem mondott neki a fogantatásáról, bízott benne, hogy az Úr gondoskodni fog József fölvilágosításáról. Így is történt: Megjelent álmában az Úr angyala és azt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami őbenne fogantatott, a Szentlélektől vagyton.” József megkezdte Máriával az együttélést, de úgy, hogy Jézus születése előtt és után is csak a legszentebb testvér módjára élt vele.

A rómaiaktól elrendelt népszámlálás Józsefet és családját a júdeai Betlehembe vitte, ahol megszületett a Megváltó. Szent Józsefet Isten azzal a kegyelemmel tüntette ki, hogy Szűz Mária mellett ő lehetett az Üdvözítő első imádója és istápolója. Tanúja volt az angyali seregek énekének, a pásztorok hódolatának a jászol előtt, részt vett a kis Jézus bemutatásán a templomban, vette ott Máriával együtt Simeon áldását és fogadta a napkeleti bölcseket, akik leborulva imádták a kisdedit. Hű és gondos szolga módján gondoskodott a szent család ételéről és életéről.

A bölcsek távozása után az Úr újabb parancsot adott Józsefnek: „Kelj föl, vedd a gyermeket és anyját, és fuss Egyiptomba és maradj ott, amíg majd mondom neked,; mert Heródes keresni fogja a gyermeket, hogy elveszítse.” József a

meneküléssel megmenti a kis Jézust a Heródes által megölt betlehemi kisdedek sorsától. Heródes halála utána az Úr angyala ismét megjelent Józsefnek álmában. „Kelj föl, vedd a gyermeket és anyját, és menj Izrael földjére, mert meghaltak, kik a gyermek életére törtek.” A hű szolga megint engedelmeskedett. Máriát és a gyermeket Názáretbe vitte Júdea földjét elkerülve.

A szülők Názáretből évenként Jeruzsálembe mentek a húsvéti ünnepre. Amikor Jézus 12 éves lett, elvitték őt is magukkal. Akkor vesztették el, és Józsefnek a legnagyobb örömet jelentette Jézus megtalálása a templomban.

Mindössze ennyi, amit tudhatunk a Szentírásból Szent Józsefről. Tisztelete évszázadokon át háttérbe szorult, a 11. századtól ez a tisztelet egyre több formát ölt. 1870. óta tiszteljük őt úgy, mint az egyháznak, az Isten nagy családjának védőjét.

Március 20. – Boldog Csáky Mór hitvalló

1280 körül született a Dunántúlon az ugodi várban. Apja a híres Csáky nemzetségből való Dömötör bán bakonyi gróf volt, anyja szintén főúri gyermek, és Mária tisztelő. A szülés előtt álló anyának egy jelenés által tudomására jutott, hogy születendő fia Isten választottja lesz és Szűz Mária oltalma alá kell helyeznie. A kislány három éves koráig állandó láz gyötörte, attól kezdve viszont egészséges életet élt. Hat éves korában elvesztette apját, anyja kiváló mesterek segítségével nevelte. Ennek köszönhető, hogy a tudományokban és az erényes életben kiváló ismereteket szerzett. 10 évesen már tervszerűséggel olvasta a lelki könyveket. Különös szeretettel övezte a házukban megforduló szerzeteseket, akiket a szentek életéről kérdezte. A szentek élete nagy hatással volt egész életére. Egy alkalommal egy Domonkos rendi szerzetes érkezett hozzájuk, aki Szent Elek (Alexius) életével ismertette meg. Mór már akkor elhatározta, hogy szerzetes lesz. Édesanyja halála után családja azonban mindent elkövetett, hogy nősüljön meg és mentse meg az ősi családi nevet. Engedelmeskedett és 20 éves korában feleségül vette Amadé mosonyi várispán leányát, Albertát, akivel három évig élt a legszentebb házasságban. Mór Szent Elek történetét ezalatt sem felejtette el, ezért Albertával megegyezve birtokaikat rokonaikra hagyták, búcsút mondtak egymásnak és a Nyulak Szigetén (mai Margit-sziget) álló Domonkos rendi kolostorokba vonultak, Alberta a dömés apácák kolostorába, Mór a férfi szerzetbe lépett. A rokonság ezzel a döntéssel nem értett egyet. A nagyhatalmú Adamé úr a budai főbírótól követelte, hogy a fiatalokat akár erőszakkal is kényszerítse a szerzet elhagyására. A próbálkozás meddőnek bizonyult, győzött a két fiatal elhatározása. Mór a békesség miatt az előjárói Bologna-ba küldték. Három évet töltött Szent Domonkos sírja mellett. Visszatérése után az igazi szerzetes legtokéletesebb mintaképeként élt haláláig. Sokoldalú és bensőséges imaélete, határtalan önmegtagadása figyelemre méltó. 32 évnyi szerzetessége alatt egyáltalán nem evett húst, péntekenként csak zsírmentes főzeléket fogyasztott. A főúri sarj olyan igénytelen volt, hogy díszes szerzetesi ruháját azonnal szegényes öltözetre cserélte, amint módjában állt. Ruháját maga foltozta. Különös odaadással gondozta az Úr házát, díszítette az oltárokat, gondja volt rá, hogy az

örökmécsesből az olaj soha ne fogyjon ki. Emberszeretete nem ismert határt. Nagypéntek példájára ételének egy részét az előjárói engedélyével a szegényeknek adta. A veszekedő embereket nyugodt hangon békítette ki, a vigasztalás nagymestere volt.

Szent halála 1336. március 20-án következett be abban a győri zárdában, amelyet mint az első magyar dömés házat boldog Magyar Pál, Szent Domonkos tanítványa, volt bologna-i jogtanár alapított 1225-ben. Amikor temetése alkalmával a győri püspök az Úrfelmutatáshoz ért, a halott szemei felnyíltak és nagy áhítattal szemlélték a kenyér és bor szín alatt jelen levő Úr Krisztust, akit a megboldogult lelki szemei már úgylis színről- színre néztek az örök boldogságban. Erekyéi a 16. századi török dúlás alatt pusztultak el.